

forhandle om denne Sag, saa at der virkelig kan blive gennemført en betryggende Ordning for de Mennesker, der skal nyde Kødet. Jeg hilser med Glæde de Bestemmelser, som indeholdes i Lovforslagets §§ 5 og 6; de er efter min Mening de vigtigste Paragraffer i hele Lovforslaget. Det vigtigste er nemlig, at det forhindres, at raat Kød kan falbydes, uden at man har Sikkerhed for, at det ikke er sundhedsfarligt. Gennem alt, hvad der hedder Pølsefabrikation, stilles Befolkningen jo overfor Kød i forholdsvis raa Tilstand, og derfor skal man sørge for gennem Lovgivningen at sikre sig, at saadan Fabrikation foregaar under saa betryggende Former, at al Smittefare er udelukket. Derfor mener jeg, man særlig skal have sin Opmærksomhed henvendt paa, at virkelig alt Kød bliver kontrolleret, og at det ligefrem forbydes at anvende Kød, der ikke kan erklæres for at være fuldstændig frisk, sundt og godt, til Fabrikation af Kødvarer.

Jeg kan ikke se rettere, end at der i § 2 — eller i en anden Paragraf — maa optages de Bestemmelser i den nugældende Lov, som gaar ud paa at fastslaa, i hvilken Tilstand et Kreatur skal præsenteres for den kontrollerende Dyrlæge. Det maa utrykkelig i Loven bestemmes, at alle indre Organer skal være til Stede, naar Dyrlægen kontrollerer det. Det er en Mangel ved Lovforslaget, at en saadan Bestemmelse ikke findes.

Ligesom det ærede Medlem fra Fredensborg finder jeg det meget uheldigt, at der i Lovforslaget snart tales om Landbrugsministeren, snart om Justitsministeren og snart om andre Myndigheder, som skal have Indflydelse paa, hvorledes Loven skal føres ud i Livet. Efter min Formening hører en Lov om indenrigs Kødkontrol rettelig hjemme under Justitsministeriet — deri er jeg altsaa uenig med det ærede Medlem fra Fredensborg, som mener, den hører hjemme under Landbrugsministeriet. Hvis den Kontrol, der skal føres, virkelig skal betyde noget, kan det nemlig ikke undgaas, at den maa lægges ind under Politimyndighederne, thi det er nu en Gang dem, som kan føre effektiv Kontrol med de Anstalter, her er Tale om. Derfor tror jeg, det vil være rigtigt i nogen Grad at fritage Landbrugsministeren for Ansvar ved denne Lovs Udførelse i det praktiske Liv og i Stedet lægge Ansvaret over paa Justitsministeren. Herom vil man imidlertid kunne forhandle i et Udvalg.

Jeg skal ikke trætte det høje Ting med en længere Imødegaelse af det ærede Medlem fra Aarhus, skønt hans Udtalelser i

allerhøjeste Grad kunde gøre det nødvendigt, men jeg vil dog gøre nogle ganske faa Bemærkninger. Det ærede Medlem synes at være noget forbavset over, at de konservative Partier her i Tinget, som han udtrykte sig, overlader Ordførerskabet i denne Sag til agrariske Medlemmer; han vilde anse det for mere passende, kunde man forstaa, om det overlodes til Mennesker, der havde mere Forstand paa Sagen end disse slemme Agrarer. Det ærede Medlem kunde have adresseret denne Bemærkning ogsaa til det radikale Parti, hvis Ordfører i denne Sag ogsaa er en Agrar. Jeg skal sige til det ærede Medlem, at disse konservative Partier har den Trafik til Ordførere i de forskellige Sager at vælge Mennesker, som de mener har Forstand paa Sagerne; og at Valget tilfældigvis i denne Sag har truffet Mennesker, som driver den private Forretning at være Landmænd, turde i og for sig ikke have noget med selve Sagen at gøre. At man indenfor Socialdemokratiet er kommet til det Resultat, at man maatte have en Bymand til at varetage denne Sag, turde maaske ligge deri, at der ikke er nogen Landmand indenfor Partiet, der har Indsigt i Sagen. Det er derfor ganske naturligt, at Socialdemokratiet har valgt en Mand, der har en saa overordentlig stor Viden om Sagen, som det ærede Medlem her har afsløret at være i Besiddelse af. At det ærede Medlem, som jeg ved er Formand for de offentlige Slagtehus i Aarhus, saa staa op her og forfægter de offentlige Slagtehuses Sag og vil foreholde dem for os som det eneste saliggørende, det forstaaer jeg saa uendelig godt, men fordi det ærede Medlem altsaa tilfældigvis sidder inde med en saadan kommunal Beskæftigelse som at være Formand for de offentlige Slagtehus, maa det ærede Medlem dog ikke se bort fra, at ogsaa andre Mennesker kan se paa en saadan Sag lige saa uhildet som han og maaske have endnu bedre Forstaaelse af disse Forhold end det ærede Medlem. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at det ærede Medlem har set ganske overordentlig ensidigt paa denne Sag, har set den fra et saa ensidigt Standpunkt som overhovedet tænkeligt og muligt. Jeg er derfor ikke et Øjeblik i Tvivl om, at naar det ærede Medlem kommer til Forhandlingen i Udvalget, saa vil han paa mange forskellige Punkter faa lukket sine Øjne bedre op for Realiteterne i denne Sag og derigennem erkende, at han vil kunne gaa med os og endda vil kunne faa en Lov, som er tilfredsstillende og fuldt betryggende for den Befolkning, hvis Tary vi skal varetage. Naar det ærede Medlem gaar